

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

TĖVŲ, MARIJONŲ, BENDRADARBIŲ, SAVAITRAŠTIS

KRISTUI IR
BAŽNYČIAI
1909-1959

1960 M. SAUSIO (JAN.) 9 D.
NR. 2 40-JI METAI

ŠVENTOSIOS ŠEIMOS ŠVENTĖ

Evangelija

Luko 2,42 - 52

KAI JĖZUI buvo dvylika metų, jie atėjo, kaip buvo šventės paprotys, į Jeruzalę. Kada gi, šventės dienoms pasibaigus, jie grįžo, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje; bet jo gimdytojai to nežinojo. Manydami jį esant drauge keliaujančiųjų tarpe, jie ėjo visą dieną ir ieškojo jo tarp genčių ir pažįstamų. Nesuradę, sugrįžo jo beiškodami į Jeruzalę. Ir atsitiko, kad po trijų dienų jie rado jį šventykloje, sėdintį mokytojų tarpe, besiklausantį jų ir juos besiklausinėjantį. O visi, kurie girdėjo jį, stebėjosi jo išmanymu ir atsakymais. Pamatę jį, jie nustebo, ir jo motina jam tarė: Sūnau, kam mums taip padarei? Štai, tavo tėvas ir aš su skausmu ieškojome tavęs. Jis jiems tarė: Kam manęs ieškojote? Argi jūs nežinote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo? Bet jie nesuprato, ką jis jiems buvo pasakęs. Ir jis iškeliavo su jais, atėjo į Nazaretą ir buvo jiems klusnus. Jo motina laikė visus ši-

Lekcija

Kolos 3, 12 - 17

BROLIAI: Apsivilkite jūs, kaip Dievo išrinktieji, šventieji ir mylimieji, širdingu gailestingumu, maldingumu, nuolankumu, kuklumu ir kantrumu; pakęskite vieni kitus ir vienas kitam atleiskite, jei kas turi prieš ką nors skundą. Kaip Viešpats atleido, taip ir jūs. Bet pirma turėkite meilę, kuri yra tobulumo ryšys. Kristaus ramybė, į kurią jūs esate pašaukti, kaip vienas kūnas, teviešpatauja jūsų širdyse. Būkite dėkingi. Kristaus žodis tegyvena jumyse apskiai; visokia išmintimi mokykite vieni kitus ir drąsinkite psalmėmis, himnais, dvasinėmis giesmėmis, giedodami, malonei padedant, Dievui savo širdyse. Visą, ką jūs darote žodžiu ar darbu, visą darykite Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, dėkodami per jį Dievui ir Tėvui.

tuos dalykus savo širdyje. Jėzus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones.

MIELI SKAITYTOJAI,

LAIVAS laukia Jūsų pagalbos. Kad galima būtų jį be nuostolių leisti, reikia dar daugiau skaitytojų. Labai gerą darbą padarysite, jei surasite po vieną naują skaitytoją.

Laivo administracija

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$3.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor Rev. J. Sakevičius, M.I.C.

DIEVO LAIMINAMA MEILĖ

Kun. Juozas Prunskis

MANO AKYSE tebestovi matytas laikrašty paveikslas: šimtai tūkstančių žmonių Pilipinų sostinėje susirinke į milžinišką rožančiaus sąjūdžio sukvietą maldos mitingą. To sąjūdžio vadas karštai vadovauja visų bendram religiniam susikaupimui, o šonuose matosi plakatai:

— Šeima, kuri drauge meldžiasi, drauge ir gyvena.

Tai pabrėžimas šeimoje religinio momento, kurį mes itin prisimename šiandieną, švęsdami Šventosios Šeimos šventę. Nazareto šeimoje, švč. P. Marijos ir šv. Juozapo namuose, buvo ypač dėl to šventa dvasia, kad ten kartu Kristus gyveno. Ir mūsų šeimų pašventinimas, o kartu ir šeimų laimė ateis, kada Kristus apsigyvens mūsų šeimose. Jo apsigyvenimas šeimoje reiškia jo buvimą kiekvieno šeimos nario širdyje, kad tuose namuose nebūtų nieko mintijama, kalbama, daroma, kas nesiderintų su Viešpaties noru ir valia.

Tokia šviesi, skaidri šeimos narių dvasia yra didžiausias šeimos meilės ir gražaus sugyvenimo laidas.

Meilė, kuri nugali net mirtį

Garsaus britų rašytojo Kingsley žmona po jo mirties parašė biografiją, pirmame puslapyje pažymėdama, kad ji nėra našlė, o tebėra žmona — jų meilės gyvenimas tebesitęsia. Vyro antkapyje ji iškalė žodžius: "Amavimus. Amamus. Amabimus", kas reiškia: "Mylėjomės, mylimės, mylėsime".

Taip padaryti tegali moteris ar vyras, kurie tvirtai tiki į sielos gyvenimą ir nemarumą, kurių šeimos gyvenimo pagrinde yra religinė dvasia. Ji nugali net mirtį, nekalbant apie pasitaikančius kasdieninius dūmelius.

Stipri religinė dvasia yra taipgi tikrasis vaikų meilės pagrindas. Vienas

amerikiečių korespondentas, rašydamas iš Ispanijos civilinio karo, atžymėjo šį neužmirštamą įvykį: raudonieji suėmė vaiką, vargiai ar turėjusį penkiolika metų, stovėjusį priešais filmų teatrą. Berniukas klykdamas šaukė:

— Jūs galite mane paimti ir užmušti, bet leiskite man pirma pabučiuoti man savąją motiną.

Tai neišpasakytas ryžtas ir didi meilė, pražydę taurioje šeimoje, gaivina moje nepalaužiamos tikėjimo ir Dievo meilės dvasios. Šitokioje šeimoje viešpatauja nuotaikos, kurios įgalino vieną iš šios šalies kūrėjų, Tomą Jeffersoną, pasakyti:

— Laimingiausieji mano gyvenimo momentai buvo tos negausios valandėlės, kurias aš praleidau namuose su savo šeima. —

Šv. Ignacas buvo tryliktas vaikas

Šeima, gyvendama su Kristumi, privalo atlikti ir gyvenimo bei tikėjimo uždedamas pareigas. Tėvams šeimos gyvenimas nėra tik pomėgių tenkinimas, bet ir svarbi pareiga. Istorija mums sako, kad šv. Ignacas Lojola buvo tryliktas vaikas šeimoje, Irv. Washingtonas — vienuoliktas, Benj. Franklinas — aštuntas, šv. Pranciškus Ksaveras — šeštas. Kiek mes didžiųjų žmonių nebūtume turėję, jei jų tėvai nebūtų atlikę svarbios kūdikių auginimo pareigos.

Perskyros

Toliau, tėvai negali savo pomėgių ieškojimui aukoti savo būsimųjų vaikų gerovės. Šioje srityje — pavojingas vėžys - perskyros, divorsai. Psichiatrų žurnale "Diseases of the Nervous System" 1948 m. rugp. 18 d. trys Chicagos psichiatrai parašė straipsnį, kuriame

tikrina, kad didžiausią savižudžių procentą sudaro persiskyrėliai. Kartą Clevelande į suvažiavusius dvasininkus kalbėdamas policijos vadas George J. Matowitz prašė visus uoliai kovoti su perskyromis, kurios yra taip žalingos tautai. Chicagos teisėjas Robson viename susirinkime pažymėjo, kad pusė iš jaunųjų nusikaltėlių tokiais pasidaro dėl suirusių šeimų. Chicagoje 1948 m. Howard Lang, 13 m. berniukas, žiauriai užmušė savo žaidimų draugą, 7 m. amžiaus berniuką. Vėliau buvo susekta, kad jo motina buvo net penkis sykius susituokusi...

Tai šiurpūs gyvenimo raktai, kurie pabrėžtinai mums liudija, kad kaip tėvų tarpusavis gyvenimas, taip vaikų ir tėvų santykiai turi būti grindžiami religijos dėsniais, Dievo laiminama meile. Tik tada šeimos švytės tikrąja laime.

Iškilmės Vatikane. Motina Elzbieta Seton paskelbiama garbingąja Dievo tarnaitė

AMŽINASIS ŽMONIJOS SAŽINĖS BALSAS

Kun. J. Domeika

Kiekvienas normalus žmogus savo prigimtyje, sąžinėje turi įstatymų kodeksą, kuriuos jis gauna užgimdamas. Šiuos įstatymus tad ir vadiname prigimtais, natūraliais įstatymais. Mūsų vidinis teisėjas — sąžinė — veiksmus skirsto į tris klases: gerus, neutralius ir blogus. Žinoma, to gerumo ar blogumo dar gali būti daugybė laipsnių. Kiekvienas žmogus, nors jis būtų mažiausiai civilizuotas, aiškiai atskiria, pavyzdžiui, kad nekaltas žmogaus užpuolimas ir nužudymas, klastingas savo geradario apgavimas, tėvo ar motinos nuskriaudimas yra nedora ir neleistina. Tuo tarpu tiesos kalbėjimas, nelaimingam pagelbėjimas, teisingas atsilyginimas, žodžio laikymas yra dora ir garbinga. Taigi kyla klausimas, iš kur šitie įstatymai atsirado? Iš kur tas bešališkas teisėjas — sąžinė atsirado? Jeigu tai būtų žmonių išgalvota, tada žmonės juos galėtų pakeisti ir panaikinti. Matome tačiau, kad žmonės čia jokių pakeitimų negali padaryti. Niekas tegul visai nē nebando apversti šių įstatymų išvirkščią pusę ir įrodyti, įkalbėti, kad, pavyzdžiui, žmogžudystė, vagystė, melas, suktybės yra dora ir leistina, o ištikimybė, teisingumas, gailestingumas yra bloga. Tas nepajudinamas šių prigimtinių įstatymų tvirtumas ir objektyvumas sako, kad jų autorius negali būti žmogus, kuris yra nepastovus ir silpnas. Teologas ir filosofas Sailer taip žmogaus silpnumą ir nepastovumą apibūdina: "Koks tas žmogus yra mažas; menkiausia smulkmena jo širdį sužeidžia, sąžinę sutepa, galvą apsvaigina". Žmogus vienaip vertina reiškinius, kada jis yra blaivus ir gyvenimo audringos įtakos į jį neveikia; visai kitaip tuos pačius reiškinius vertina pykčio, keršto, meilės, gaileščio sentimentams veikiant. Žmogaus nusistatymą ir

pasaulėžiūrą turi tvarkyti tokie įstatymai, kurie savo patvarumu ir pastovumu viršytų silpną žmogaus prigimtį. Jie tad turi paeiti iš Dievo.

Įsivaizduokime, kad nėra Dievo ir visi įstatymai žmonių gyvenimui tvarkyti pačių žmonių išleidžiami, taisomi, papildomi, keičiami, naikinami — kiekvienas elgiasi, kaip jam patinka. Tada kiekvieno moralė nustatoma, žiūrint iš naudos ir malonumų centro. Tada gautume nelabai žavingą gyvenimo santvarką: viskas dora ir leistina, kas tik patenkina žmogaus aistras — žudykitės, pjaukitės, vokitė, plėškite, išnaudokite, ištvirkaukite! Tu pats, žmogau, išleidai sau įstatymus, todėl juos pats sulig savo nuožiūra gali ir keisti ar visai panaikinti! Matote, kas gautųsi.

Kaip patys Dievo duotieji žmonijai įsakymai yra pastovūs ir teisingi, taip yra pastovus ir teisingas mūsų gerų ir blogų veiksmų teisėjas — sąžinė. Už kiekvieną gerą darbą sulaukiame malonų, pagiriantį žodį; už kiekvieną nusikaltimą — rūstų ir pabarantį žodį. Svarbiausia, kad tas žodis yra neužslopinamas ir teisingas. Nusidėjėlis mėgina visaip save raminti, save pateisinti, negirdėti sąžinės priekaištų, pabėgti nuo jų, pasislėpti, bet nepavyksta. Gyvenimas prieš savo sąžinę laimės niekad neatneša. Šis dėsnis yra labai akivaizdus ir daugybe gyvenimo faktų patvirtintas. Klasiškas pavyzdys yra aprašytas Sen. Testamente apie žydų karalių Dovydą. Paskaityk jo psalmes — matysi, kokia kančia yra gyventi nuodėmėje ir kokia paguoda gyventi teisume ir Dievo meilėje. Arba prisimink šv. Povilo gyvenimą, šv. Petro nupuolimą ir sugrįžimą, šv. Augustino gyvenimą, tūkstančius net milijonus nusidėjėlių, gyvenusių bet kuriame šimtmečiuje, kurie po nuodėmingų laimės ieškojimų su-

grįžo prie Dievo ir čia surado tikrąją laimę ir gyvenimo prasmę. Prisimink pagaliau savo paties gyvenimą: kiek daug kartų tave suviliojo apgaulingoji nuodėmė. Nepaklausei sąžinės perspėjimų, nusidėjai, apsisivylei, grįžai nusiminęs, susigėdęs, Dievo pasigailėjimo ieškodamas. Jį suradai. Tada vėl sužibo viltis tavo sieloje, tavo veidas pasipuošė tyra šypsena, tavo žingsniai palengvėjo, tu vėl pajutai, kaip Dievo malonės spinduliai tave visokeriopai atgailino. Žmogus nusideda dėl savo silpnumo ir neapdairumo, bet vėl prie Dievo sugrįžta dėka sąžinės balso, kuris žmogui neduoda ramybės tol, kol klaida esti atitaisoma. Gyvenime yra daugybė ir šios rūšies pavyzdžių.

1942 metais New Yorke, visai netoli savo namų buvo rastas nužudytas vienas žymus prekybininkas. Stropus ir ilgas nusikaltėlio ieškojimas buvo be pasėkų. Nakties tamsa šį kriminalą palaidojo. Nuo to įvykio praėjo 15 metų ir buvo užmiršta ana tamsi New Yorko priemiesčio gatvė ir nužudytasis prekybininkas. Prieš du metus, reiškia po 15 metų, žudikas pats prisistatė policijai ir prašėsi teisingos bausmės. Matyt, sąžinės priekaištai buvo tokie nepakeliamai įkyrūs ir neperstojantys, kad nusikaltėlis toliau kentėti jau nebegalėjo.

Vokiečių rašytoja Ida Schanz viename savo veikale vaizduoja fronte mirtinai sužeisto kareivio ne tik fizinę, bet ypač moralinę kančią. Jo nuodėmingas ir žiaurus gyvenimas štai jau baigiasi. Jis gęstančiomis akimis žvelgia į tolį, į vieną tašką ir regi amžinybės uždarytus vartus. Prie dangaus vartų stovi ir jo neįleidžia šuo, kūdikis ir sena moteris. Šuo, kurį jis badu numarino, jam kelią pastoja ir neįleidžia į dangų. Kūdikis prie dangaus vartų yra tas pats, kurį tas kareivis kardu perkirto, radęs kokioj tai bakūžėj. Senoji moteris prie dangaus vartų, jis dabar prisimena, yra toji, kuri maldavo nežudyti jos sūnaus - belaisvio; ji verčiau leisianti savo ranką ugnyje sudeginti, negu netekti mylimojo sūnaus. Tas žiau-

rusis kareivis ramiai žiūrėjo į motinos baisias kančias, kai ji ugnyje sudegino savo ranką ir tuo išgelbėjo sūnų. Dabar štai to mirštančio kareivio sąžinė parodo, kas jam pastoja kelią į dangų. Jis blaškosi, šaukia, keikia, kankinasi.

Čia įdėjau porą iliustracijų, kurias vaizduoja, koks nelaimingas yra žmogus, kuris nepaiso sąžinės perspėjimų. Gyvenime tokių iliustracijų matome daugybes. Kiekvienas nusikaltėlis, daugiau ar mažiau, jaučia sąžinės persekiojimą. Kiekvienas nusidėjėlis, taigi kiekvienas iš mūsų, ši Dievo mums duotą privatų teisę girdime skaitant ištarmę, mus pagiriančią, padrašiniančią arba mus apkaltinančią ir pasmerkiančią. Tai yra netiesioginis paties Dievo balsas.

Kaip išaiškinsi sąžinės kilmę, jos charakterį ir tikslą, jei paneigsi Dievo buvimą? Rašinio pradžioje išsiaiškino, kad yra klaidinga tvirtinti, jog sąžinę ir moralę pati žmonija susikūrė. Jeigu tai būtų žmonių kūrinys, tada jis būtų išėjęs visai kitoks. Tikrai nėra jokio malonumo po kiekvieno prasižengimo savo širdyje nešioti nenutildomą ir smerkiantį balsą, neužslopinamą kirminą, kuris jautresnius žmones nuvaro į bepročių namus. Be to, jeigu sąžinė būtų žmogaus padaras tada žmonės galėtų ją pakeisti ar panaikinti sulig reikalu. Matome tačiau, kad su sąžine jokios derybos, jokie mainai neįmanomi. Ji yra teisinga, nešališka, drąsi ir pastovi. Jos kilmės neieškome žmonių pasaulyje; ji paeina iš Dievo.

O, kaip laimingi yra tie, kurie myli Dievą! Jie nepraleidžia menkiausios progos geriems darbams. Šykštuoliai visomis priemonėmis stengiasi padidinti savo turtą, o jie visomis priemonėmis darbuojasi dėl dangaus... Bus daug nustebimo teismo dieną, kai sielų turtai bus visiems matomi.

Šv. Jonas Vianney

“Viešpaties angelas
pasirodė Juozapui
sapne ir tarė: Kelkis,
imk vaikelį ir jo mo-
tiną, bėk į Egiptą”
(Mt. 2, 13).

TREMTINIO DIENORAŠTIS

1959 m. balandžio 18 dieną Poljanoj, Zakarpatijos srityj (ši sritis seniau priklausė Vengrijai, o dabar yra rusų valdžioj), po neapsakomų kančių mirė Imre Kolos. Šis jaunas Budapešto universiteto studentas dalyvavo vengrų sukilime 1956 m. spalio mėn. Pakliuęs į rusų rankas, kurie paskandino kraujuje vengrų tautos prieškomunistinį sąjūdį, pirmiausia jis su kitais sukilėliais buvo uždarytas parlamento rūmų pc-žemiuose; netrukus, lapkričio 14 d., su-

kilėliai buvo sugrūsti į prekinis vagonus ir pasiūsti į Rusiją. Kai traukinys gana ilgai sustojo Svalavoj, Kolosui pavyko pasprukti, nors ir neįstengė prasi-veržti iki Vengrijos sienos. Prisiglaudęs pas vieną vengrų šeimą ir dirbdamas laukus iki jėgų išsekimo išsislapstė nuo policijos ieškojimų ir išliko laisvas iki ankstyvos mirties.

Jo dienoraštis bus netrukus išleistas vienos prancūzų leidyklos. Tai tikra poema gilaus dvasinio gyvenimo, kuklaus,

1960 m. sausio (Jan.) 9 d.

karžygiško skausmų priėmimo, tvirto, sūniško pasitikėjimo Švč. Mergelės Marijos apsauga, dosnaus atsisteisimo už geresnį pasaulį.

Pažvelkime į kelias ištraukas iš pasakutinių jo dienoraščio puslapių.

1958 m. lapkr. 14 d. Šiandien yra dviejų metų sukaktis, kai aš buvau išvežtas ryšium su revoliuciniais Vengrijos įvykiais. Prisipažįstu, kad niekad nė truputį nesigailėjau tų dienų veiklos. Didžiausia tėvynės nauda, visos tautos teisė į laisvę bei nepriklausomybę buvo mūsų veikimo priežastis ir tikslas. Prisimenu Jancsi Elemer, Gyla Nagy, Rozsi Szigeti, sudraskytus bombų skeveldrų. Vargšė Rozsi! Pakartotinai manęs prašė nusiimti nuo kaklo Švč. Mergelės medalikėlį, kad nebūtų išniekintas, ir aš jį visuomet nešiojau prie savęs su pavydulingu prisirišimu. Brangus medalikėlis, apšlakstytas mielosios Rozsi krauju, kuri mirė murmedama Vengrijos, savo mamos, Jėzaus ir Marijos vardus! Kiek atsiminimų, kiek mirusiųjų! Po dviejų metų prisimindamas vis dar gyvas, alsuojantis... Kažin, ar mano motina sužinos, kad aš dar gyvas? Neįstengiau patikrinti, ar mano atsargiai pasiųsti laišakai ją pasiekė. O jau praėjo šešiolika mėnesių. Ši data žymi mano išvežimą ir mano klajokliško gyvenimo pradžią. Mane kankina mintis, kad gal jau nematysiu savo tėvynės, savo brangiųjų. Esu Dievo rankoje. Šis lapkritis turi tuos pačius bruožus, kaip ir mano tėvynėj, tą patį liūdnumą, tą pačią melancholiją. Tačiau kalnus dengias sniegas teikia tyrumo, džiaugsmo bei dvasios pakilimo jausmą. Tikėjimas palengvina kiekvieną tremtį ir padidina dangiškosios tėvynės troškimą.

1958 m. gruodžio 25 d. Nuostabiai puikios Kalėdos. Tėvas Peter atlaikė vidurnaktį šv. Mišias malkinėj, kurią Marika ir aš kaip įmanydami geriau priruošėme. Vietos vargingumas priminė Jėzaus prakartėlės vargingumą. Ne visi kaimiečiai galėjo sutilpti. Dar vienos Mišios buvo laikomos šiandien.

Tai naujo gyvenimo ir naujo tautų vystymosi aušra. O po dvidešimt šimtmečių turime prieš akis policiško teroro atmosferą; matome ne Jėzaus triumfą, bet naujas Nekaltųjų vaikelių skerdynes, nes ši apgaulinga civilizacija nenori pripažinti tikrosios Šviesos ir Tiesos civilizacijos.

Priimančiųjų šv. Komuniją buvo 136. Savo giliu ir įtikinančiu žodžiu tėvas Peter mus sujaudino. Atnaujino mūsų paaaukojimą Dievui ir Mergelei. Mane ypač paveikė jo pabrėžta kančios ir aukos vertė. Tai intymus pasaulis, paslėptas žmonių žvilgsniams, bet matomas ir stebimas perskrodžiančio žvilgsnio, kuris tiria širdis ir sąžines. Nuostabu ir didinga! Aš, menka būtybė, kankinama ligos, galiu slėpti dvasią, kuri tampa galinga, išsiplečia, peržengia kalnus ir ribas ir dalyvauja visuotinėse Bažnyčios gyvenime, šventųjų bendravime, misionierių apaštalavime.

Marika mane perspėjo, kad ir šiandien turėsiu dalyvauti Mišiose. Atsargumo priemonės reikalauja, kad joks religinis giedojimas nesukeltų alarmo, ir reikia, kad kas nors vadovautų žmonėms. Šių kaimiečių tikėjimas gyvas, gaivališkas, bet kartu ir neatsargus.

Vertė A. N.

(Bus daugiau)

Gera paguoda

Jaunas kunigėlis katechizuoja vaikus.

— Jonuk, — šaukia jis vieną, — pasakyk, kur tu eitum, jei mirtum sunkioje nuodėmėje?

— Į pragarą, Tėveli.

— Gerai. O ką tu ten darytum?

— Eičiau išpažinties.

— Labai gerai! O pas ką tu ten eitum išpažinties?

— Pas jus, Tėveli, — atsakė neabejodamas vaikutis.

“Kapelione, sakiau tau līpti ī tā pirmutinī sunkvēžīmī. Esi sužeistas. Čia negali pasilikti.”

“Atsiprašau, leitenante, tamsta negali atlikti mano darbo. Aš turiu pasilikti čia.”

Tas užsispyręs kapelionas kun. Myles O'Toole, pranciškonas, apsigrižo ir skubiai atsitolino nuo kariškio, vikriai aplenkdamas žemėje sproguosiu bombų iškastas duobes, nors jo kairioji ranka kraujuota, kaulas sulaužytas.

Tai buvo trečia diena po Pilipinų salų užpuolimo 1945 m. sausio mėn. Luzono džiunglėse japonai buvo netikėtai užtikę ir atkirtę dalį 169-tos pėstininkų divizijos. Nuo kryžminės japonų automatiškų ginklų ir sunkiosios artilerijos ugnies Amerikos kariams liko tik viena išeitis — pasiimti sužeistuosius ir ko greičiausiai pasitraukti.

Nors kapelionas O'Toole pats buvo sužeistas, jis pakartotinai atsisakė būti išvežtas su kitais sužeistaisiais; jis net nesurado laiko, kad tinkamai būtų aprišta jo sužeista ranka. Visą rytą, nepaisydamas jokių pavojų, jis slinko nuo vieno kareivio prie kito, tyliai paguosdamas ir ramindamas sužeistuosius ir mirstančius, suteikdamas jiems Paskutinį patepimą, klausydamas jų išpažin-

čių, atlikdamas darbą, kurio niekas kitas negalėjo atlikti.

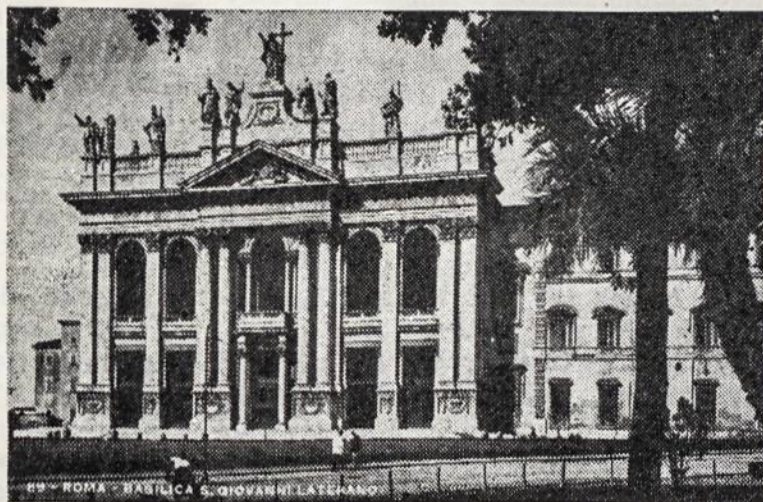
Pagaliau visi sužeistieji buvo surankioti; sunkvežimiai jau buvo prikimšti; jau duotas ženklas trauktis atgal. Iš paskutinio sunkvežimio išsoko du kareiviai, sužeistą kapelioną tvirtai pririšo prie paskutinės likusios vietos sunkvežimio užpakalyje, patys prisikabino prie sunkvežimio šono ir davė vairuotojui ženklą važiuoti atgal.

Sukrutėjo sunkvežimis, bet negalėjo išvengti švilpiančio japonų šovinio, kurio sprogimas apvertė jį, išbarstydamas sužeistuosius ant žemės ir ant vietos užmušdamas kapelioną. Kapelionas O'Toole paaukojo savo gyvybę, bet jis buvo pilnai atlikęs darbą, kurio niekas kitas negalėjo atlikti.

Kunigystė reikalauja didžios Dievo ir artimo meilės. Kunigystė reikalauja didelio pasišventimo ir pasiaukojimo. Kunigas gyvena tokį gyvenimą ir atlieka tokį darbą, kurio niekas kitas negali gyventi ir atlikti.

Laivo skaitytojai daug gali prisidėti, kad atsirastų kiti drąsuoliai, kurie užimtų šio kapeliono vietą. Trūksta pašaukimų. Kasdien sukalbėkite bent po tris Sveika Marija, kad piūtis Viešpats siųstų daugiau darbininkų į savo vynuogyną.

Laterano Šv. Jono bazilika Romoje. Ši bazilika vadinasi viso pasaulio bažnyčių motina.

1960 m. sausio (Jan.) 9 d.

Katalikai vadinamuose Tolimuose rytuose, į kuriuos įeina Korėja, Japonija, Kinija, Formoza, Hong Kong, Šiaurės Vietnamas, Malajai, Burma, Pakistanas, Indija ir dar kelios valstybės, nežiūrint komunistinės ar nacionalistinės įtakos, katalikų skaičius daugėja. Per paskutinius metus ten padaugėjo katalikų 1,237,871. Daugiausia padaugėjo katalikų Pilipinuose, kur iš 23,704,000 gyventojų katalikų yra virš 19 milijonų. Katalikų padaugėjo ten 1958 metais pusė milijono. Negalima tiksliai pasakyti katalikybės stovio Kinijoje, kur valdo komunistai arba Šiaurės Korėjoje ir Šiaurės Vietname.

Korėja, Japonija, Formoza, Pilipinai

Vadinamuose Tolimuose Rytuose gyventojų yra apie vienas ir pusė milijono. Iš jų daugiau Kinijoje, kur yra gyventojų virš 600 milijonų ir Indijoje virš 400 milijonų. Tarp to pusanthro milijono žmonių yra katalikų 33,620,806. Tai palyginti mažas procentas, tačiau vis kas kartą auga. Pavyzdžiui Azijoje prieš 40 metų vietinių kunigų buvo tik 191, gi dabar jau yra 11,756. Vien nuo 1950 metų vietinių vyskupų skaičius nuo 33 pakilo ligi 132 vyskupų.

Pietų Korėjoje 199 misijonieriai kitataučiai ir 238 vietiniai kunigai turi savo žinioje 102,592 besimokančių tikybos tiesų, ir į Katalikų Bažnyčią 1958 metais atėjo 44,383 asmenys. Jeigu netrūktų kunigų, šis naujai pasikrikštijusių skaičius būtų daug didesnis.

Japonijoje, kurioje viso yra 92,814,000 gyventojų katalikų yra tik 266,608. 1958 metais katalikų skaičius paaugo 12,491. Japonijoje, palyginti su gyventojų dauguma, tėra mažas katalikų skaičius, tačiau jau dabar yra 382 japonai kunigai, 489 kunigų seminarijos auklėtiniai, 5,034 seserys vienuolės. Per septynis metus Formozoje, kurioje yra apie 10 mil. gyventojų, katalikų padaugėjo 144,000. Šiuo metu ten mokosi katalikų tikėjimo

tiesų apie 10,000 žmonių. Daug katalikų padaugėjo Hong Konge, kuris turi tris milijonus gyventojų. 1958 metais padaugėjo katalikų 19,314. Iš viso katalikų yra 146,464. Daug katalikų į šį kraštą atbėgo iš Kinijos nuo komunistų persekiojimų. Jie padėjo misisionieriams dirbti misijų darbą.

Pilipinuose 1,477 kunigai aprūpina virš 19 milijonų katalikų, sudarančių didesnę pusę visų Tolimųųjų Rytų katalikų. Joje katalikiškas gyvenimas dar labiau pakils, kai kelių metų laikotarpyje išsventins į kunigus 2,097 klierikų.

Indonezija, Ceylonas, Burma, Indija, Pakistanas

Indonezijoje katalikai auga todėl, kad vyriausybė netrukdo katalikų veiklos ir remia katalikiškas mokyklas. Indonezijoje, kuri turi 82 milijonus gyventojų, katalikų yra 1,19,697. 1958 metais katalikų buvo beveik tiek pat, kiek Korėjoje, apie 44,000. Krašte yra 2,103 katalikiškos mokyklos. Kunigų seminarijose mokosi 1,565 seminaristai.

Burma, kurioje yra daugiausia budistų ir kuri turi 20 mil. gyventojų, katalikų yra 191, 217. Atsivertimų buvo 5,966. Šiuo metu Ceylone, kuris turi 9,394,000 gyventojų, katalikų tėra 705, 173, o padaugėjo per 1958 metus 1,659. Ceylone šiandien viešpatauja nacionalistinė dvasia, proteguoja budizmą, bet 430 klierikų padės išspręsti būsimus įvairius sunkumus. Pakistane, kuris turi 86,911,000 gyventojų, katalikų yra tik 306,000. 1958 metais suaugusių buvo pakrikštyta 7,574 suaugusieji. Iš 351 kunigo 60 yra vietiniai.

Indijoje dirba 4,448 vietiniai kunigai iš 5,860 kunigų. Indijos katalikai turi gal būt geriausiai suorganizuotą švietimo ir auklėjimo sistemą. Katalikų bažnyčios veda 6,696 mokyklas, iš kurių 75 yra kolegijos ir universitetai. Taip pat yra kunigų seminarijose 3,089 klierikai.

Nugalėkime save? Koks keistas pasakymas, — ne vienas pagalvos. Taip, gal kai kam keistas, bet labai prasmingas, nes nugalėti save yra kartais daug sunkiau negu ką nors kitą. Ir ne be reikalo yra posakis: "Narsus, kuris nugali liūtą; narsus, kuris pasaulį užkariauja; bet narsesnis, kuris nugali pats save".

Čia prisimena pasakojimas apie vienuolį dailininką, kuris įstengė nusigalėti save. Šis pasakojimas mums duoda istoriją, kurios pradžioje garsusis dailininkas Rubensas, su savo mokiniiais vaikščiodamas po Madrido priemiesčius, viename vienuolyne užtiko menišką paveikslą, jo galvoje nupieštą nemažą talentą turinčio dailininko. Paveiksle buvo pavaizduota vienuolio mirtis.

Rubensas ir jo mokiniai sustoję ilgai žiūrėjo į tą paveikslą, negalėdami atsigėrėti jo meniškumu. Visi buvo susidomėję, kas galėtų būti šio paveikslo autoriumi. Jie kruopščiai apžiūrėjo paveikslą ir jo apačioje rado vietą, kurioje buvo vardas, tačiau jis buvo išskustas.

Tada Rubensas paprašė pakviesti vienuolyno viršininką, norėdamas su juo pasikalbėti. Atėjus senam vienuoliui, Rubensas tuojau paklausė, kas tą nuostabų paveikslą nupiešė.

— Autoriaus jau nėra šiame pasaulyje, — atsakė vienuolis.

— Ką? Jis jau miręs? — sušuko Rubensas. Ir iki šiol niekas nebežino jo vardo? To vardo, kuris turėtų būti nemirtingas! Tas vardas turėtų aukščiau stovėti už mano. Aš, — tiesdamas vienuoliui ranką, iškilmingai ir mandagiai

Indijoje katalikų yra 5,717,600 ir 1958 metais katalikų paaugo 183,074.

Kaip matyti, nors dažnai trūksta darbininkų šiai piūčiai, bet katalikybė po truputį, nors ir persekiojama, vis labiau plečiasi ir vis labiau artėja prie Kristaus žodžių, kad bus viena avidė ir vienas ganytojas.

prisistatė dailininkas, — esu Petras Povilas Rubensas.

Paminėjus šį vardą, išbalęs vienuolio veidas paraudo ir nušvito. Jo akyse blizgėjo, kai jis žiūrėjo į Rubensą. Bet šis susijaudinimas truko tik kelias sekundes. Jis nuleido ir sunėrė rankas, kurios iš nustebimo buvo savaime pakilusios aukštyn, ir visiškai ramiai pakartojo:

— Artisto jau nėra šiame pasaulyje.

Ir nežiūrindamas kiek Rubensas ir jo mokiniai prašė, kad pasakytų dailininko vardą, teigiamo atsakymo nebuvo sulaukta, bet vienuolis pagaliau pratarė:

— Jūs nesupratote manęs. Aš sakiau, kad šio paveikslo autoriaus nėra šiame pasaulyje, bet aš nesakiau, kad jis miręs.

— O, tai jis gyvas? Jis nemiręs? Prašau pasakyti, kas jis yra!

— Jis atsisakė šio pasaulio garbės. Jis yra vienuolis.

— Vienuolis? Tad pasakyki, tėve, kuriame vienuolyne jis yra. Jis turi iš ten išeiti. Jei Dievas jam suteikė tokį talentą, jis neprivalo jo palaidoti vienuolyne. Dievas jam davė ypatingą misiją, ir jis turi ją atlikti. Pasakyki man to vienuolyno vardą, kur jis yra pasilėpęs, ir aš ten eisiu, ir jį iš to vienuolyno išimsiu, ir suteiksiu garbę, kuri jam priklauso. Jeigu jūs nesutiksite, aš kreipsiuosi į šv. Tėvą, kad jam įsakytų palikti vienuolyną, grįžti į pasaulį ir vėl imti į rankas teptuką.

Tačiau vienuolis buvo neperkalbamas. Jis tik ramiai pratarė:

— Klausykite. Ar jūs manote, kad tas žmogus, iki nutarė palikti pasaulį ir atsisakyti garsaus vardo bei garbės, neturėjo pereiti per baisią kovą su savimi? Ar jūs manote, kad jis nepergyveno daug kartaus skausmo, daug žiaurių valandų, iki suprato, kad viskas šiame pasaulyje yra tuštybė? Leiskite jam numirti ramybėje, leiskite jam pasilikti

Moteryų Sąjungos 46-sios kuopos šventės pamaldos Marijonų vienuolyno koplyčioje, Chicagoje. Pamaldas laiko kun. A. Miciūnas, M.I.O., vienuolyno vyresnysis.

The New World nuotrauka

toje prieglaudoje, kur jis pasislėpė nuo pasaulio skausmų...

— Bet, tėve, — spyrėsi Rubensas, — jis užkasa nemirtingą vardą!

— Šio pasaulio nemirtingumas yra niekas, palyginus su amžinu nemirtingumu! — rimtai atsakė vienuolis ir pradėjo kalbėti kitu reikalu, norėdamas pakeisti temą.

Rubensas ir jo mokiniai išėjo iš vienuolyno ir grįžo namo tylūs, susimąstę. Ir vienuolis tyliai nužingsniavo į savo mažutę celę. Priėjęs prie kryžiaus, atsiklaupė ir paslėpęs veidą rankose, karštai meldėsi. Paskui atsistojo, surinko visus savo teptukus, paėmė dažus ir išmetė pro langą į upelį, kuris tekėjo pro vienuolyną. Keletą sekundžių jis žiūrėjo į vandenį, kuris jo dailės įrankius nešė tolyn. Akimirksniui jį apėmė kažkoks liūdesys. Tada jis vėl atsiklaupė prie kryžiaus ir atsiduso malonių lengvumu. Jis pajėgė nusigalėti save patį,

jis pasirinko kelią, kuris užtikrina ne žemišką, bet dangišką amžinybę.

Tai yra tik vienas savęs nusigalėjimo pavyzdys. Kasdieniniame gyvenime jų galime rasti labai daug ir bemaž kiekviena diena mums pastato savotiškus bandymus, mėginimus. Ar mes nueisime su skambiais žemiškojo gyvenimo gundymais, ar mes klausysime savo sąžinės ir dangiškojo balso? Atsakymas visada bus antrasis, jeigu mokėsime ir stengsimės nusigalėti.

Rojus, pragaras, dangus jau šiame gyvenime pasireiškia. Skaistykla yra sielose, kurios dar nėra mirusios sau; pragaras yra užkietėjusių nusidėjėlių širdyje; rojus tobulųjų širdyje, kurie yra susijungę su mūsų Viešpačiu.

Šv. Jonas Vianney

Su mūsų bendradarbiais

• Kun. J. Jakaičio, MIC, jubilėjus. Gruodž. 20 d. Argentinoj Rosario šv. Kazimiero parapijos bažnyčioje įvyko iškilmingas kun. Jono J. Jakaičio 50 metų kunigystės jubilėjaus minėjimas. Pamaldose dalyvavo Rosario vyskupas Martinez Silvino, didelis lietuvių bičiulis, prieš kelis metus šventinęs tą kun. Jakaičio pastatytą bažnyčią. Vyskupas šia proga pasakė pamokslą. Per pamaldas giedojo Rosario katedros Lugan Artea choras. Iškilmėse dalyvavo neseniai nuvykęs kun. J. Jančius, MIC, šv. Kazimiero marijonų provincijos provincijolas. Po pamaldų buvo iškilmingi pietūs.

Marijonų bendradarbių draugijos metinis narys

A. a. JONAS LEBEŽINSKAS

Lietuviškoji Chicagos visuomenė praėjusio gruodžio mėn. 9 d. su skausmu palydėjo į šv. Kazimiero kapines didelį veikėją a. a. Joną Lebežinską, kuris, atvykęs į JAV prieš I Pasaulinį karą, pilnai įsijungė į lietuviškąją veikimą. Jis buvo uolus Chicagoj šv. Mykolo parapijos narys, iki mirties nuo pat atvykimo dalyvavo parapijos bažnytiniame chore, buvo dramos ratelio vaidintojas, įvairių organizacijų narys, vienuolių rėmėjas ir gausus joms auko-

tojas. Su išskėstomis rankomis jis pasitiko ir naujuosius ateivius ir juos reikale šelpė. Velionis buvo artimas nuo pat pradžios bendradarbis marijonų, kurie, atvykę į JAV, pirmiausia apsisusto šv. Mykolo parapijoje ir jai kelis metus vadovavo.

Kilnią velionio sielą marijonai nuolat atmins savo maldose, o visi nariai už jo sielą sukalbės bent rožančiaus dalį.

Marijonų bendradarbių draugijos garbės narė

A † A

CECILIJA LUPEIKIENĖ

Gyveno 3742 N. Christiana Ave., Chicago, Ill., mirė 1959 m. lapkr. 21 d., palaidota lapkr. 24 d. šv. Kazimiero kapinėse.

Už velionės sielą bus atlaikytos dvi jos šv. Mišios. Visi nariai prašomi sukalbėti rožančiaus dalį.

Marijonų bendradarbių draugijos garbės narė

A † A

URŠULĖ MATLAUSKAS

Gyveno 3 Clarendon St., Worcester, Mass., mirė 1959 m. spal. 27 d.

Už velionės sielą bus atlaikytos dvi jos šv. Mišios. Visi nariai prašomi sukalbėti rožančiaus dalį.

Marijonų bendradarbių draugijos metinis narys

A † A

VIKTORAS JUODELIS

Gyveno 11237 S. Wentworth ave., Chicagoje, mirė 1959 m. lapkr. 29, palaidotas gruodž. 3 d.

Visi Draugijos nariai prašomi už a. a. Viktoro sielą sukalbėti bent po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

• **Šv. Tėvo kalėdinė kalba.** Gruodž. 23 d. šv. Tėvas pasakė kalėdinę kalbą, kuri vėliau buvo transliuojama per Vatikano radiją 30 kalbų. Apie šią kalbą bus vėliau plačiau.

• **Garbingąjį Dievo Tarnaite** paskelbta motina Elzbieta Seton. Šio paskelbimo iškilmės įvyko Vatikane gruodžio 18 d. Jose dalyvavo šv. Tėvas, trys amerikiečiai kardinolai: Spellman, Muench, Meyer ir kiti šeši kardinolai, be to, apie 1500 JAV vyskupų, kunigų, vienuolių, klierikų ir pasauliečių. Šv. Tėvas savo kalboje pabrėžė Elzbietos Seton meilės dorybę. Ji buvo išmintinga žmona, rūpestinga savo vaiku auklėtoja ir sumani savųjų namų tvarkytoja. Vėliau ji tapo vienuole ir vienuolijos steigėja. Motina E. Seton gimė ir mirė Jungt. Amer. Valstybėse. Ji mirė 1821 m.

• **Tik po 300 metų.** Tą pačią dieną, kai buvo paskelbta garbingąjį Dievo tarnaitę vienuolę E. Seton, paskelbtas garbinguoju Dievo tarnu kapucinas brolis Jeremijas iš Valachijos (Rumunijos krašto). Jo beatifikacijos byla buvo pradėta, praslinkus 2 metams po jo mirties 1626 m., tačiau tik 1952 m. vėl atnaujinta ši byla.

• **Kardinolų bažnyčios Romoje.** Kiekvienas naujas kardinolas gauna kurią nors bažnyčią Romoje. Tos bažnyčios titulu jis ir vadinasi. Kardinolas A. Meyer, Chicagos arkivyskupas, gavo šv. Cecilijos baziliką, kardinolas A. Muench — šv. Bernardo "prie maudyklių", žinomų romėnų laikais Dioklecijano vardu.

• **Kinijos kardinolas Tien,** vienuolis verbistas, kuris iki šiol negalėjo eiti savo pareigų, komunistams užvaldžius Kiniją, ir gyveno JAV savosios vienuolijos name, Techny, Ill., yra paskirtas Tapei arkivyskupijos Formozoje apaš-

tališkuoju administratorium. Dabar ruošiasi į kelionę.

• **Bostono vyskupas pagelbininkas.** Gruodž. 21 d. kard. R. Cushing konsekravo savo trečiuoju pagelbininku vyskupu prelatą Tomą Riley, 59 metų amžiaus.

• **Komunistai bijo religijos.** Čekoslovakijos komunistinės krašto apsaugos ministerijos leidžiamas laikraštis nusišundžia, kad kariuomenėje tarnaujančių čekų ir slovakų jaunimo tarpe yra giliai išsiskindėjusi religija. Ragindamas labiau stiprinti antireliginę propagandą, laikraštis pastebi, kad jaunimo religingumas sudaro didelį pavojų krašto saugumui.

• **Susirūpino žemės reforma.** Bolivijos vyskupas, baigęs savo metinę konferenciją, atkreipė dėmesį į komunistų pavojų ir pabrėžė skubios bei radiklios žemės reformos reikalą.

Kolumbijos katalikų kaimo problemoms studijuoti kongresas kreipėsi į krašto vyskopus prašydamas sudaryti techninį komitetą, kuris parengtų krikščioniškos žemės reformos projektą. Kolumbijos katalikai imasi iniciatyvos, kad toji reforma pagal krikščioniškus principus kuo greičiau būtų pravesta.

• **Dėmesys į Afriką ir Aziją.** Tarpautinio katalikų darbininkų jaunimo sąjūdžio įsteigėjas belgas kan. Cardijn, lankydamasis Montrealyje, spaudos konferencijoje pabrėžė reikalą susirūpinti ekonominiai atsilikusių Afrikos ir Azijos kraštų darbininkų jaunimo ateitimi.

• **Prancūzijos prezidentas K. de Gaulle** pagal seną tradiciją buvusiam apaštališajam nuncijui, dabar paskirtam kardinolu arkivyskupui P. Marella, įteikė kardinolišką beretą. Kardinolišką skrybėlę atskirai įteiks patsai šv. Tėvas.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Kun. A. Martinkus** - prelatas. Kun. Antanas Martinkus, šv. Jurgio parapijos klebonas Chicagoje, pakeltas (popiežiaus rūmų) prelatu.

• **Mirė kun. Jonas Kamandulis**, 47 metų amžiaus. Gruodž. 23 d. šv. Elzbietos ligoninėj Bostone mirė kun. J. Kamandulis. Velionis darbavosi Argentinoj, Urugvajuj ir paskutiniu laiku Bostono arkivyskupijoje. Laidotuvių pamaldos įvyko šv. Tomo Akvino bažnyčioje Bostone (Jamaica Plain) gruodž. 28 d.

• **Naujas lietuvis kunigas Romoj**. Gruodž. 19 d. Romoje išventintas kunigu Simonas J. Razmus, gimęs Lietuvoj 1932 m. Pagyvenęs Chicagoje 6 metus, 1956 m. išvyko Romon tęsti savo mokslo. Kitą kartą plačiau.

• **Kauno jūros** (naujojo tvenkinio) uostas statomas prie Pažaislio. Būsiąs pastatytas ne tik prekinis, bet ir keleivinis uostas.

• **Silvestras Leonas**, buvęs Lietuvos kariuomenės teismo pirmininkas ir vidaus reikalų ministeris, mirė Lietuvoj lapkr. 17 d. ir palaidotas tėviškės parapijos kapuose Plutiškėse. S. Leonas buvo gimęs 1894 m. 1940 m. bolševikai jį suėmė ir išvežė į Maskvos kalėjimą, vėliau grąžintas į Kauną ir 1941 m. karo pradžioj išvaduotas. Paskui vėl buvo išvežtas į Sibirą ir grąžintas atgal tik 1956 m. jau paliejęs ir be sveikatos. Iki mirties dirbo pečkurio darbą.

• **A. Skirius**, Lietuvių Dienų leidėjas, nupirko spaustuvę Hollywoode, Kalifornijoje.

• **Seniausioji Londono lietuvių Jeva Matulevičiūtė** mirė lapkr. mėn., sulaukusi 94 metų. Beveik iki mirties ji vis darbavosi, puošdavo Londono lietuvių bažnyčios altorius, dar 1950 m. dalyvavo maldininkų kelionėj Romoje, Liurde ir kitur.

• **Kun. dr. J. Gutauskas** išleistuvės. Gruodž. 13 d. torontiečiai Kanadoje su-

rengė kun. dr. J. Gutauskui išleistuvių pobūvį - vakarienę. Kun. Gutauskas organizuos naują šv. Kazimiero liet. parapiją Delhi ir apylinkėse lietuviams Londono, Ont., vyskupijoj. Pobūvio dalyviai sutarė pasiųsti Londono vyskupui padėkos telegramą už naujos lietuviškos parapijos įkūrimą.

• **Šv. Kazimieras Vatikano pašto ženkle**. Prieš išleidžiant Vatikano pašto ženklus su šv. Kazimieru, Romoje ir Torine įvairios leidyklos pagamino vokus, kuriuose yra įrašai lietuvių, lotynų, italų ir anglų kalbomis su šv. Kazimiero atvaizdais.

• **Igno Šeiniaus apysaką** "Vyskupas ir velnias" išleido Lietuvių Dienų leidykla, kurios savininku yra A. Skirius. Knyga pradėta spausdinti, kol rašytojas tebebuvo gyvas. Apysakoj vyrauja protestantų vyskupas. Šeiniaus velnias iš tikrųjų reiškia nuodėmę. Knyga turi 230 pusl., kainuoja 3 dol.

• **Lietuvių Namų nuosavybė Londone**. Lapkr. 27 d. Lietuvių Namai, 1-2, Ladbroke Gardens, Londone perėjo Lietuvių Namų bendrovės nuosavybėn. Tą dieną savininkui buvo sumokėta 13 tūkstančių svarų. Namų nuosavybei nupirkti ir išorės remontui padaryti buvo užtraukta paskola 15.500 svarų. Dabartinė namų vertė yra 25.000 anglišku svarų (70 tūkstančių dolerių).

• **Okupuotoje Lietuvoje**, Kaišiadorių vyskupijoj padaryti šie kunigų paskyrimai: kan. J. Andrikonis — Pivašiūnų kleb., kun. N. Švogžlys-Milžinas — Kruonio kleb., kun. L. Jokubauskas — Inturkės kleb., kun. Z. Neciunskas — Žilinių kleb., kun. L. Puzonas — Bijutiškio kleb., kun. Z. Komaras — Merkinės kleb. Paskyrimus padarė Kaišiadorių vyskupijos valdytojas kan. J. Meidus.

LAIVAS

visus kviečia bendradarbiauti rinkime naujų 1960 metams skaitytojų.

Kas suras keturis naujus Laivo metinius skaitytojus, gaus Laivą visus metus nemokamai.

LAIVAS

lanko šeimas jau 40-ji metai.

LAIVAS

yra dvasinio gyvenimo kelrodis, nes rūpinasi sielos reikais: mokina, ramina, įspėja, veda tobulybės keliais.

LAIVAS

talpina gerų rašytojų, mokslo vyrų straipsnius, aiškina abejones, duoda gyvenimo pavyzdžių ir katalikiško bei lietuviško gyvenimo apžvalgą.

LAIVAS

gauna šimtus laiškų, kuriuose rašoma: "Be LAIVO gyvenimas sunkus"... "Jis mane suramino"... "LAIVAS mūsų misionierius" ir t. t.

LAIVAS

artimui užsakytas, nes jam dvasinio mokslo ir paguodos ir įkvėpimo — 52 kartu metų bėgyje.

LAIVAS

metams kainuoja tik \$3.00 JAV ir Kanadoje, kitur — \$4.00. Dabartinis Laivo adresas yra:

LAIVAS

4545 West 63rd Street, Chicago 29, Illinois

.....
Prašau siuntinėti Laivą. Siunčiu \$

Vardas, pavardė

Adresas

Miestas Valstybė